



Affetmenin Hafifliđi



Bir lise öğretmeni derste öğrencilerine şöyle der: “Yarın hepiniz birer plastik torba ve beşer kilo patates getireceksiniz!” Ertesi sabah hepsinin sıralarının üzerinde patatesler ve torbalar hazırdır. Öğretmen: “şimdi, bugüne kadar affetmeyi reddettiğiniz her kişi için bir patates alın, o kişinin adını o patatesin üzerine yazıp torbanın içine koyun!”

Bazı öğrenciler torbalarına üçer beşer tane patates koyarken, bazılarının torbası neredeyse ağzına kadar dolmuştur. Öğretmen: ” Bir hafta boyunca nereye giderseniz gidin, bu torbaları yanınızda taşıyacaksınız. Yattığınız yatakta, bindiğiniz otobüste, okulda hep yanınızda olacaklar.”

Aradan bir hafta geçer. Hocaları sınıfa girer girmez, öğrenciler şikâyete başlarlar: “Hocam, bu ağır torbayı her yere taşımak çok zor. Hocam, patatesler kokmaya başladı. İnsanlar tuhaf bakıyorlar, hem sıkıldık hem yorulduk....”

Öğretmen: ” Görüyorsunuz ki, affetmeyerek asıl kendimizi cezalandırıyoruz. Kendimizi ruhumuzda ağır yükler taşımaya mahkûm ediyoruz. Affetmeyi karşımızdakine bir iyilik olarak düşünüyoruz. Aslında affetmek en başta kendimize yaptığımız bir iyiliktir

